

ציודה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל חידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציודה לדרך - בהר פחקומי

עלון מס' 48

לעילוי נשמתם של 45 קרבנות הצפור' קדושים וטהורים שנספו באתרא קדישא מירון ביום ל"ג בעומר תשפ"א והפה לאבל מחולנו, אוי מ"ה ה'יה לנו!

בדרך הפרשה

פרשת השבוע פותחת במצות השמטה. נושא זה הוא אקטואלי מאד עבורנו, כי השנה הבאה עלינו לטובה - שנת תשפ"ב, תהיה שנת שמטה!

בפרשת בהר יש מצוות רבות שנוהגות רק כאשר העם היהודי יושב על אדמתו - אדמת ארץ ישראל. מצות השמטה פעת היא מדרבנן, אה יהי רצון שבמהרה יבוא משיח צדקנו, יקבץ את בני ישראל כלם לארצנו הקדושה ואז נזכה שמצות השמטה תהיה מ'דאורייתא'.

רבנו הרמב"ם כתב בפרק י' של הלכות שמטין ויובלות, שמאז 'ראשית הגלות' בה מלך אשור הגלה את בני ראובן וגד וחצי שבט מנשה, עוד בימי בית המקדש הראשון - בטלה מצות ה'יובל'. וכאשר אין היובל נוהג - אין שמטה מדאורייתא, לא נוהגין דיני עבד עברי וגר תושב, דיני שדה אחרה ובתי ערי חומה.

כאמור, גם בזמן הזה נוהגין במצות השמטה מדרבנן.

וכן מצות שמטת הכספים מדרבנן. מצוה נעלה זו מזכירה לנו שאין אנחנו 'בעלים' על קרקעות ועל נכסים, אלא יש 'בעל בית' אמת - הקדוש-ברוך-הוא. הוא קובע את הכללים בחיים ובקולו אנו שומעים.

חביבות יתרה נהגו כלפי מצות השמטה. חז"ל למדו שבשנת שמטה מתפנים החקלאים ואנשי המושבות ממלאכתם, וקובעים מעין 'שנת השתלמות', שנה בה החקלאים לומדים ומשננים את כל הדינים המכרחים להם בעבודתם, כמו פלאים וערלה, תרומות ומעשרות ועוד.

שמטה היא "שבת הארץ". כמו שאנחנו בטלים ממלאכתנו ומקדשים את היום השביעי מדי שבוע, כך בשנת השמטה האדמה 'נחה' ומתקדשת. על אחד מחכמי ירושלים מספר כי בכניסת יום ראש-השנה של שנת שמטה, כאשר השמטה התחילה, היה מכריז 'גוט שבת ארץ ישראל!'

כמו שהשבת שומרת על שומריה, כה הצטברו במשך השנים עוד ועוד ספורי מופת בזכות שמירת השמטה כהלכתה. מצוה זו מראה לנו כמו עינינו את שכם של התולים בטחונם בקב"ה, ואת העבודה שבשמהאדם מתאמץ לעשות את רצון ה' - אין הוא צריה להיות מדאג בגין פרנסתו, ומן השמים ידאגו לכללו.

בספר "אמונה שלמה" מספר כי הרב שלמה זלמן גרוסמן (רב העיר אלעד, שגם כהן בשנת תש"מ כרב בקעת הירדן), דבר באחד משעוריו על עגן מצות השמטה, והרחיב במיוחד בעגן הבטחון - "וכי תאמרו מה נאכל". שם התורה הקדושה מבטיחה שפע לשומרי שביעית, למרות שהם בטלים ממלאכתם ומשבייתים את עבודת הקרקע.

אחד הנוכחים, חקלאי בשם אפי שברשותו שדה גדול, התפעל מאד מן הדברים. עד שקם והכריז: "כבוד הרב, אם הרב יבטיח לי שיתקיים בי הפתוב, אשמר שמטה!"

כדי להבין את הרקע לאותה הכרזה, יש לדעת שכל החיים בבקעת הירדן התבססו על חקלאות. משום כה שאל אותו הרב: "מה תעשה בשנת השמטה?" אפי הרבה מעט ואמר שהוא מתכוון ללמד קצת ולעבוד כמרכז המשק, שזהו תפקיד התנדבותי שאינו כרוה בשכר.

אף הוא חזר והתנה את הסכמתו בהתחייבות מפרשת של הרב שהקב"ה באמת ידאג לו. "איני מכיר אף אדם דתי, רק את כבוד הרב" - טען. "אם הרב מתחייב שלא אנוק וידאגו מן השמים לפרנס אותי, אני שומר שמטה".

הרב גרוסמן חשש מן האחריות. הוא ידע שיש דעות ששמטה חייבה מדרבנן, וממילא ההבטחה אינה שיכת בימינו. לפיכה החליט להתיעץ בעגן עם מרן הרב אלישיב זצ"ל. תשובתו של הרב אלישיב הייתה: "אינה יכול להבטיח! יש הסבורים שההבטחה מיעדת לכלל ישראל ולא ליחידים. בכל זאת תוכל להתחייב שהוא יראה סיעתא דשמיא מרבה, ושהקב"ה בודאי יעור לו".

הרב חזר עם הדברים לאפי. התשובה ספקה אותו, והוא החליט לקום את השמטה כהלכתה.

ההכרזה הדרמטית התקבלה בבקעת הירדן בהפתעה

מחלטת, ובהמשך - בקיתונות לעג וכוו. החברים היו מבקשים מאפי שוב ושוב את כלי העבודה שלו; את הטרקטור, את המלגה ואת הציוד היקר שעמל לקנותו. הוא שאל וקבל פסק הלכה, שאסור לו לסייע בידי עוברי עברה. כשאמר זאת לחבריו כנו אותו בכנויי גנאי שונים.

שנת השמטה חלפה לבסוף. בסימו של צום גדליה שנתו הרב ואפי 'לחיים' על הנסיון האדיר שהסתים בהצלחה.

פעת הגיע הזמן להכין את השדות לקראת השנה הבאה. הנהל המקבל היה שהארעים נתנים על ידי הסוכנות כהלואה, ובסוף השנה משלמים עליהם. אלא שזמן הוריעה מגבל, וכן כמות הארעים, וכשאפי הגיע בד' תשרי, הוא נענה ביבשת שתם זמן הוריעה, ואין אפשרות לקבל עוד זרעים.

אפי נדהם. הוא נסה להפעיל קשרים, אף השנה החולפת - בה שמר שמטה פדת וכדין, לא היטיבה עם קשריו החברתיים, והוא החל להפנים שגם השנה לא יוכל לזרע בזרעי הסוכנות. לבסוף הגיע לחברו, שהיה אחד מעובדי הסוכנות. הלה דבר אתו גלויות ואמר לו: "אפי, האמת היא שלא נותרו לנו בכלל זרעים, למעט כמות גדולה של זרעים גרועים של סלרי. אני לא נותר לזרעים האלה הרבה סכויים, אבל במקום לזרק אותם ישירות לפח, לא אכפת לי לתת לה אותם בחנם".

בלית ברירה לקח אפי את זרעי הסלרי, וזרע אותם בכל השדות שהיו לו. הוא זרע כמיות ענק של סלרי, בלי שום פרופורציה לבקווש. למרות הצפי של חברו, עד מהרה נדהמו כלם לראות את שדותיו של אפי זרעי הסלרי הפגומים הניבו יכול פעל ממדי ענק, פי שלשה מן הגדל הרגיל! כל שדותיו התמלאו בסלרי שעבר את גבה המתנים!

הרב גרוסמן שראה גם הוא את כמיות הענק, התחיל להיות מטרד בעצמו מן הכמות האדירה. זו הייתה כמות גדולה כל כה, עד שהיה אפשר להאכיל את כל יושבי הארץ בסלרי בלבד במשך חודשים!

"מה תעשה בכל כה הרבה סלרי?" שאלו כלם, ואפי ענה בבטחון: "אני את שלי עשיתי. הקב"ה יעשה את שלו!"

"אפי, אתה מגיב עובדים ככל שתוכל, ואני משיג לך צי של מטוסים לכל רחבי ארופה - לאנגליה, להולנד, לבלגיה, לצרפת ולכל מקום שרק נצליח".

תוך ימים ספורים עבדו בשדותיו של אפי מאות פועלים - יהודים מהבקעה וערבים מהפריים. הם עבדו יומם וליילה עבור המבצע הגדול. צי של משאיות המתין לקלחי הסלרי הקטופים, שניע אותם לנמל התעופה, ומשם לכל רחבי ארופה.

באזור חג הפורים הסתים המבצע הגדול, וכשהרב גרוסמן בקש לרכש סלרי לפסח, כבר לא נשאר לאפי עגה אחד... אפי התעשר וקנה מכונית מפארת. הוא קרא לה 'קודלק של שביעית', והסביר שהוא עושה את זה כנגד כל קיתונות הבח שספג בגלל השמטה שלו - כדי ששם שמים יתקדש, ויראו מה שזכרה של שמירת שמטה.

ואכן, קדוש שם שמים גדול נוצר כתוצאה מאותו מעשה מפלא. בכל מקום היה עומד אפי ומכריז ברבים: "ראו את הרוח הגדול של שומרי שמטה!"

בשנים מאחרות יותר קרב הספור את אפי אל אביו שבשמים יותר ויותר, וכיום הוא תלמיד חכם המוסר שעורי תורה לרבים!

זכה יהודי זה, שהלה בנחישות נגד הזרם, ובכוח אמונתו התמימה הגיע לדרגות רוחניות עצומות!

ביום בהיר בקש אפי להפגש בדחיפות עם הרב. הוא הגיע בעינים בורקות, וספר שזה עתה התקשר אליו החבר שנתן לו את זרעי הסלרי ושאל: "תגיד לי, אפי, אתה זוכר את זרעי הסלרי שנתתי לך? עשית אתם משהו?"

"אתה שואל אם עשיתי משהו?" - השיב לו אפי - "אני אוכל סלרי, נושם סלרי, ישן סלרי... כלם קוראים לי כאן 'מר סלרי'".

"יש לך כמות גדולה?"

"כמה שתצצה!"

"מצוין!" - ענה הפקיד. "מחיר סלרי בשוק הוא חצי דולר. תוכל למכר כל ראש סלרי בשלשה דולר, ואם תרצה לשלמו לך גם ארבעה וחמשה דולרים לכל ראש סלרי!"

"מה קרה?" - נדהם אפי.

והפקיד הסביר: "בשבועים האחרונים פקד את ארופה גל קר. אנשים אינם יוצאים מן הבית וכלם רוצים להתחמם ולאכל מרק חם. אף מכיון שאי אפשר לאכל מרק ללא תוספת הטעם של הסלרי, בעלי החניות ורשתות השווק באירופה מתחננים לסלרי בכמות גדולה. אף באירופה המשתקת אין להשיג, כי כל היבול קפא."

בדרך האמונה

לוי - צדיק ורע לו... גם משה רבנו, שזכה לעלות לשמים לקבל את התורה, לא קבל תשובות לשאלותיו על דרכי הנהגת הבורא.

אב צדיק שאל את בנו: "מהי אמונה?" הרהר הבן והשיב במבוכה "אני לא יודע". חנה אליו אביו ברה ואמר לו: "הרי שאמה פן יודע!"

זהו יסוד האמונה! "אני לא יודע".

אמונה היא להאמין מבלי להבין. לסמוך. קטנים אנחנו מלאות תמונה כוללת. ננסה לקרב את הדברים להבנתנו, ולו במקצט, כי חשוב לתפס את המחשבות בחשיבה חיונית בכדי לא להסחרף לפחדים ולחרדות...

נחזור אחורנית אלפים שנה - ארץ ישראל בדורו של רשב"י הרומאים השתלטו על ארץ ישראל, ובכח הזרוע מטילים אימה ופחד. יודעים הם כי הבריח התיכון בעם ישראל הנו 'דעת תורה', ועמוד התורה של בני ישראל הוא 'גדולי

כלל ישראל חוזה בימים אלה ארוע טראגי כבד מנשוא. יום הלולא דרשב"י שהוא יום של אורה שמחה - הפה ליום אכל וצער, משבר ומכאוב. אתרא קדישא מירו, לשם נשואות עיני כל להושע בזכות רשב"י בדבר ישועה ורחמים, הפה למקום של שכול. אוי מ"ה היה לנו? מ"ה נפשות נקיות וטהורות שעלו השמימה כקרבנות צבור, לאחר שזכו לשאת רנה ותפלה.

יש אמרה שנשמעת ברגעי משבר "למה - יאמרו הגוים" גוים שאינם בעלי אמונה, שואלים 'למה' על דרכי הנהגת הבורא יתב"ש. חובה עלינו להתחזק באמונת חסן. לחזק את בטחוננו כי מאתו יתברך לא תצאנה הרעות, כי ה' הוא טוב ומטיב.

אדון הנביאים, משה עבד ה', כבר התקשה ושאל את הקב"ה על דרכי הנהגתו - מדוע רואים שיש "רשע וטוב

הדור". לכן הם גוזרים גזרת מנות על גדולי ישראל, בכונה לפגוע בעצם קיימנו ולשבר את אמץ רוחנו.

עשרה גדולי ומאורי האמה הוצאו להורג במיתות משונות ואכזריות, אשר אין פאן המקום להאריך ולתאר אותם. כמה שאלות של אמונה נשאלו באותו דור. ועקות אקמות של "צדיק ורע לו?!" הדהדו בלב העם... איה? למה? גם משה רבנו, כשראה ברוח הקדש את סופו המר של רבי עקיבא, פנה לרבנו של עולם בקריאה "זו תורה – זו שכרה", והקב"ה ענה לו: "שתק! כה עלתה מחשבה לפני, ואין לה רשות להרהר אחריה".

בשר ודם שחי פאן בעולם בארח זמני, אינו מסגל להבין חשבונות שמים!

בכדי לחוג את אמונתנו, חשפו גדולי הדורות מעט מן המעט, ועלינו להאחז במחשבות הללו בכדי לצאת בשלום מהמשיבר העמק אותו פלנו חורים בימי האבל הנוכחים.

רבוננו ז"ל למדונו כי 'עשרת הרוגי מלכות' נהרגו על קדוש השם, ככפרה על חטא מכירת יוסף שנמכר ע"י אחיו. דורות רבים קטרג השטן כי טרם נענשו על המכירה, ורק בדור ההוא נמצאו עשרה צדיקים, מצויקי ארץ קדושי עליון, שראויים להיות 'מזבח כפרה'. עשרה צדיקים – תמורת עשרת השבטים.

עם מות עשרת גדולי ישראל, נפער חלל ענק באותו דור, אך במבט רחב יודעים אנו כי היה זה לטובה. עם ישראל זכה לכפרה על העוון הכבד, ופסקו מעלינו קטרוגי השטן. ברור לנו כי בה בעת, כאשר נתבשרו יהודי ארץ ישראל על דם הצדיקים שנשפה כמים,

התעטפו ביגון קודר, הם לא הבינו 'למה'. ולמה נהרגו עשרה גדולי ישראל? הרי במכירת יוסף השתתפו תשעה אחים בלבד! התשובה טמונה בפרשת וישב, בספור המכירה. שם כותב רש"י הק' כי האחים עשו 'חרם ושבועה' שלא יגלו לעקב אביהם על המכירה, והיות והיו רק תשעה – צרפו את השכינה הקדושה עמיהם!

כתבו גדולי המקבלים (הרמ"ע מפאנו ור"ש מאוסטרופולי) שתשע הצדיקים מתו ככפרה על תשעה אחים שמכרו את יוסף אחיהם, והאחרון, הנעלה ביותר, רבי עקיבא – נהרג לכבוד השכינה הקדושה שננטלה חלק בחרם ובשבועה! דבר זה דרשו בפסוק המופיע בשלהי פרשתנו - פרשת בקרותי: "וכל מעשר בקר וצאן כל אשר יעבר תחת השבט" מה שהפרישו והוצאו להורג המייחדים בין גדולי ישראל – זה היה תחת השבט כל צדיק ככפרה על שבט, "העשירי יהיה קדש לה!" רבי עקיבא שהוא העשירי – קדש לה!

אנו מאמינים באמונה שלמה, כי קדושי מירון תשפ"א, ארבעים וחמש נשמות טהורות מתו בחשבון מדק וסבה ברורה מאת הבורא יתברך שמו. נזכר את דברי דוד המלך בתהלים (פרק ע"ד) "אין עוד נביא ולא אתנו ידע עד מ"ה..." אין בדורנו נביאים שיכולים לומר לנו עד מ"ה, מדוע מתו 45 צדיקים הללו.

מהי אמונה? "אני לא יודע!" כאשר אנחנו מכירים בכה שאיננו יודעים ולא מבינים כלום, זוהי אמונה!

בְּדֶרֶךְ הַחַיִּים

לְאַחַר הָאֶסוֹן הַנוֹרָא שֶׁפּוֹקֵד אֶת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל מֵהַרְהָרִים וְרַבִּים "מִהָ עָלִי לְקַבֵּל עַל עַצְמִי". אוֹי לָנוּ אִם לֹא נִתְעוֹרֵר כְּאִשֶׁר הִקְבִּי"ה מִכָּה בְּנוּ, כְּאִשֶׁר יִיטֵר אִישׁ אֶת בְּנוֹ... בְּכַדִּי לְהַצִּיעַ הַצָּעָה מְעֻשִׂית לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתְּנוּ, נִחְזֹר מֵאִהָ וְעֵשֶׂר שָׁנִים בְּהִסְטוֹרִיָה שֶׁל עֲמֻנוּ. בְּשָׁנַת תַּרע"ב הִתְקַבְּלָה בְּעִיר קִיִּב שְׁבֻרֹסִיָה, מִשְׁפָּטוּ הַמְּפָרָסִם שֶׁל ר' מְנַדֵּל בֵּיִלִּים, אֲשֶׁר הֶעֱלִילוּ עָלָיו שֶׁרָצַח כְּבִיכּוֹל תִּינוֹק נוֹצֵרִי כְּדִי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּדַמּוֹ לְאַפִּיִת מִצוֹת. כָּל הָעוֹלָם הִיְהוּדִי נִדְעָזַע וְחָרַד לְגוֹרְלוֹ שֶׁל בֵּיִלִּים, שֶׁסָּמַל בְּיָמֵים טְרוּפִים אֱלֹה אֶת גּוֹרְלוֹ שֶׁל הָעָם הִיְהוּדִי כָּלוּ.

הַרְבַּ מְאִיר שְׁפִירָא, רַבֵּה שֶׁל לּוֹבְלִין, סִיעַ לְרַבֵּה שֶׁל מוֹסְקֵבָה - הַרְבַּ יַעֲקֹב מוֹזָ"ה (ר"ת מוֹרַע אֶהָרֵן ה'כ"ה) לְהַפְרִיָה אֶת טַעֲנוֹת הַקְּטָגוֹרִיָה, שֶׁטָּעָנָה שֶׁהִתְלַמֵּד מִסִּית לְהַרְיָגַת נוֹצֵרִים וּמִתִּיר אֶת דָּמָם. ה'הוֹכַחְהוּ הָרֵאשִׁית שֶׁל הַקְּטָגוֹרִיָה הִיְתָה מֵאִמְרוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי, הָאֲמוּרָה בְּדִינֵי טְמֵאֵת אֱהָל הַמֵּת "זֹאת הַתּוֹרָה - אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל... - אִתָּם קְרוֹיִים אָדָם וְאִין אֲמוֹת הָעוֹלָם קְרוֹיִים אָדָם". הַקְּטָגוֹרִים טָעְנוּ כִּי הַמְּסָר הָעוֹלָה מִמֵּאֲמָר זֶה הוּא, שֶׁרַק הִיְהוּדִים הֵם בְּנֵי אָדָם - גִּזַּע עֲלִיּוֹן, אֲךָ אֲמוֹת הָעוֹלָם אֵינָם נִחְשָׁבִים לְ'אָדָם' וְלָכֵן גַּם מִתֵּר לְהַרְגֵם. יַעֲזֵ הַרְבַּ מְאִיר שְׁפִירָא לְרַב מוֹזָ"ה שֶׁיִּסְבִּיר בְּבֵית הַמִּשְׁפָּט וּלְחַבֵּר הַמְּשַׁבְּעִים, שֶׁבְּמֵאֲמָר חו"ל זֶה טְמוּנָה תְּכוּנָה מְסֻמָּת הַמֵּאֲפִינָת אֶת הָעָם הִיְהוּדִי, וְאִין הַכּוֹנֵה לְפִגְיָה בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם.

כָּלֵל הוּא - אָמַר הַמְּהַר"ם שְׁפִירָא - ש"כֵּל יִשְׂרָאֵל עֲרַבִּים זֶה לָזֶה", וְאִם כֵּן, גּוֹרְלוֹ שֶׁל מְנַדֵּל בֵּיִלִּים, שֶׁהוּא גּוֹרְלוֹ שֶׁל יְהוּדִי אֶחָד בְּלִבְד - נִגְזַע לְכָל הָעָם הִיְהוּדִי, הַחֲרַד לְגוֹרְלוֹ וְהַעוֹשָׂה אֶת מִיטֵב הַמֵּאֲמָצִים כְּדִי לְהוֹכִיחַ אֶת צְדָקָתוֹ. מִהָ הִיָּה לְמִשְׁלַי יַחֲסוֹ שֶׁל הָעוֹלָם הַגּוֹיִ, אֵלּוּ הִיָּה נִשְׁפָּט גּוֹי עַל עֲלִילָה דוֹמָה בְּאִיזוֹ שֶׁהִיא אֲרָץ נִדְחָת? בְּרוּר שֶׁרַק בְּעִיר בֵּה מִתְגוֹרֵר הָאִישׁ הִיּוּ מְגִלִּים עֲנִין בְּעֲלִילָה. שְׁאָר בְּנֵי מְדִינָתוֹ הִיּוּ מְגִלִּים לְכָל הַיּוֹתֵר מֵעַט סְקָרְנוֹת, וְאֵלּוּ אֲנָשִׁים שְׁמַחוּץ לְגִבּוּלוֹת הַמְּדִינָה בְּוִדָּאֵי לֹא הִיּוּ

מִתְעַנְיָנִים כָּלֵל. זֶהוּ אִפּוּא הַהֲבֵדֵל בֵּינֵינוּ לְבֵין אֲמוֹת הָעוֹלָם: "אִתָּם קְרוֹיִים אָדָם" - מִדּוּעַ? כִּי בַלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ יֵשׁ כְּמָה "מְלִים נִרְדְּפוֹת" בֵּהוּ אֲנוּ נִקְרָאִים: אִישׁ, גִּבְר וְאָדָם. בְּמִלָּה 'אִישׁ' יֵשׁ לְשׁוֹן יַחֲדִיד וְלְשׁוֹן רַבִּים, אִישׁ וְאֲנָשִׁים. כֵּה גַם גִּבְר וְגִבְרִים, וְאֵלּוּ לְמִלָּה 'אָדָם' אִין הִטְיָה לְרַבִּים, אֱלֹא "בְּנֵי אָדָם" כְּאִשֶׁר הָאָדָם נוֹתֵר אָדָם. כְּאִשֶׁר נִשְׁפָּט מְנַדֵּל בֵּיִלִּים הָאָדָם הַבוֹדֵד - עוֹמֵד כָּל הָעוֹלָם הִיְהוּדִי לְצַדּוֹ כְּאִישׁ אֶחָד בְּלִבְ אֶחָד - וּכְאָדָם אֶחָד. אִין יַחֲדִיד וְרַבִּים - כְּלָנוּ כְּאֶחָד. "וְאִין הַגּוֹיִים קְרוֹיִים אָדָם" - הֵם כֵּן קְרוֹיִים "אֲנָשִׁים" (בַּלְשׁוֹן רַבִּים) ו'גִּבְרִים', אֲבָל לֹא "אָדָם" הַרּוּמוֹ עַל אַחַדוֹת... חו"ל לֹא בָּאוּ לְהַתִּיר חֲלִילָה דָם הַגּוֹיִים, אֱלֹא לְשַׁבֵּחַ אֶת אַחַדוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

לְדִים יְקָרִים!

הָאִם יֵשׁ יְהוּדִי בְּעוֹלָם שֶׁלֹּא נִרְעַד מֵאֶסוֹן מִירוֹן תִּשְׁפִּי"א? הָאִם יֵשׁ עֲתוֹן יְהוּדִי בְּעוֹלָם שֶׁלֹּא מְעַמִּיד יְדִיעָה נוֹרָאָה זֹ כְּכּוֹתֵרְתוֹ הָרֵאשִׁית? אִתָּם קְרוֹיִים אָדָם! אָדָם שְׂאִין בּוֹ "יַחֲדִיד וְרַבִּים" אֱלֹא כְּלָנוּ כְּאֶחָד! 'אָדָם' בְּגִימְטְרִיָה 45, כְּמִסְפַּר חֲלִילֵי מִירוֹן!!! מִן הַשָּׁמַיִם קוֹרְאִים לְעִבְרָנוּ: חֲזִקוּ אֶת מִדַּת ה'אָדָם' בְּקִרְבְּכֶם! חֲדִישׁוּ אֶת ה'עֲרֻבוֹת' הַהֲדָדִית וְאֶת אַחַדוֹת הָעָם. בְּאֶסוֹן הַנוֹרָא נִפְגְּעוּ יוֹצְאֵי כָּל הָעֲדוּת וְהַמִּינִים, יְזַנְּוִים עִם נְעָרִים. עַל הַלְקַח לְהַלְמֵד אֲצֵל כָּלֵם.

בְּמִירוֹן בְּהַשְׁפָּעַת הָאֶסוֹן הַכָּבֵד, הִיּוּ שְׁנוּרְמָסוּ תַּחַת רַגְלֵי הָאֲנָשִׁים - נִקְבַּל עַל עַצְמָנוּ לֹא לְרַמֵּס אֶת הַזֵּילֵת בְּיַחַס מוֹזָלָל, וְלֹא לְפַגֵּעַ בְּכַבּוֹדוֹ. בְּמִירוֹן לֹא הִצְלִיחוּ לְשַׁמַּע אֶת קְרִיאוֹת הָעֲזָרָה - נִקְבַּל עַל עַצְמָנוּ לְהַטוֹת אֶזְנוֹ לְשַׁמַּע אֶת הַזֵּילֵת. בְּמִירוֹן לֹא יָכְלוּ לְהַבְחִין בְּאֲחֵרִים הַנוֹפְלִים - נִקְבַּל עַל עַצְמָנוּ לְרִאֲוֹת אֶת טוֹבָתוֹ שֶׁל הָאֲחֵר, לְתַמּוֹת בְּחֻלְשֵׁים וְלְסַמּוֹת אֶת הַכּוֹשְׁלִים.

אִתָּם קְרוֹיִים אָדָם! 45! מ"ה ה' אֱלֹקֵיךָ שְׂאֵל מֵעֻמָּה! 45! כָּל אֶחָד מִקְבַּל עַל עַצְמוֹ לְהִיּוֹת "יַחֲדִיד טוֹב" (45) וְכֵן לְנַהֵג בְּמִדַּת "לֵב אֶחָד" (45)! כֵּה נִזְכָּה לִישׁוּעָת הַכָּלֵל וְהַפְּרָט, לְהַתְנַחֵם עַל הַמְּשֻׁבָּר הָעֲצוּם, וְלִזְכּוֹת כְּבֹר ל'"גְּאֻלָּה" (45)!!!

בְּדֶרֶךְ הַחֵידָה:

שאלות לפרשת בהר בחקתי

- מדוע קרויה שנת החמשים בשם 'יובל'?
- מי כתב 42 פירושים על הפסוק "אם בחקתי תלכו"?
- העתק "פסוק של בטחון בה" מהפטרת השבוע!

שלחו לנו למייל: zaida@kerenh.org.il או לפקס 03-8004455
ומי שפטר את החידות – נפרסם את השם שלו עם הפתרון בעלון הבא.

תשובות לגליון הקודם

- מהיכן למדנו את מצות 'קדוש השם'?
- שנא' 'ונקדשתי בתוה בני ישראל'
- כיצד קימו רשב"י ובנו 'סעדת שבת' במערה?
- עץ החרובים גדל תמרים לכבוד שבת
- מי היה חמיו של רשב"י?
- רבי פינחס בן יאיר

הפותרים: ברוך שמעון ג. | שלמה ה. | אביגדור ה. | חיה א. | זיוה ק.

לעילוי נשמת רחל בת שמחה ת.נ.צ.ב.ה.

רוצים את העלון אצלכם?

שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 5-804-659-95
התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדדים פלוס" בדחבי הארץ